

OPINIONS

Nº 109 - Any 2019

Només es viu una vegada

M'ha trucat la Núria (única i gran amiga de temps enllà), per comunicar-me la mort d'una companya de col·legi. La Maria Lluïsa. Era de la nostra edat, i, l'última vegada que vàrem dinar en una trobada d'exalumnes no callà en tota l'estona; però, per com barrejava temps, fets i persones, motivà que ens n'adonàrem de seguida que la seva ment no tocava ni quarts ni hores.

No sabem què ha causat la seva mort doncs la família ha cregut oportú mantenir-ho en secret i ha refusat fer mostres públiques de record i d'estima. Malgrat això, mitjançant aquest humil escrit, desitjo que, si hi ha un altre lloc després d'aquest, la Maria Lluïsa ocupi un seient a primera fila.

En saber la trista notícia, la meva ment s'ha posat en marxa. M'assec davant l'ordinador i em dispo a fer un petit escrit, personalitzat, sobre el que ens arribem a amoïnar per fútils, sense pensar que la vida és un regal, que només és viu una vegada i com la desaprofitem.

La gent més o menys de la meva generació, va haver d'acceptar la imposició d'un codi polític i social i, d'uns patrons que ens inculcaren fins el moll de l'os, plens de sentències morals, on la por va jugar un paper fonamental.

Por a pensar, a decidir, a estimar... Pors que ens esclavitzaren i ens privaren d'exterioritzar emocions i actituds on la llibertat i l'amor s'havien d'ofegar, per les conseqüències que se'n podien derivar si no seguïem les pautes establertes en aquell moment.

Potser tot plegat, contribuï a que moltes persones visqueren d'esquena a l'amor, sense carícies, sense paraules dites amb tendresa, sense valors propis, sense apreciar la música, la poesia, sense gaudir de la natura i sense que ningú els abraçés en aquells moments que l'ànima resta trencada en mil bocins.

Paràmetres que poden haver format part de la vida d'algunes d'aquestes persones i que potser segueixen arrossegant, ocasionant un buit emocional.

Si fossis una d'aquestes persones, ¿Què faries si es presentés l'oportunitat de fer un canvi en la teva vida?

¿Seguiries igual? o ¿Tindries la valentia de començar de nou per fugir de la soporífera monotonia que et fa sentir que només serveixes per ser utilitzat/da com a eina de treball?

¿Faries callar la teva ment amb els seus raciocinis, per deixar anar emocions i sentiments amagats dins el teu cor, ansiós de manifestar-se sense privacions ni subterfugis?

¿Et trauries l'etiqueta que altres o tu mateix/a t'has penjat condicionant-te i no han deixat que gaudissis de la vida?

¿T'agradaria trobar un nou "perquè" que et motivés?

Deia Friedrich Nietzsche (1844-1900) filòsof, poeta, music i filòleg alemany que "*Qui té un perquè, troba com fer-ho*".

Una frase que emprem en ocasions, però que, no sempre és real. Quantes vegades hem tingut un "perquè" i degut a obligacions morals o materials no hem pogut realitzar-lo.

Malgrat hagi estat així, l'única cosa a la que no hauríem de renunciar mai, és a perdre l'esperança de que, potser algun dia, els nostres "perquè", arribaran a acomplir-se.

L'esperança, juntament amb les fantasies (encara que siguin actituds una mica puerils), són un dels condiments que donen sabor als "apats" de cada dia; són lliures de dependències; omplen buits emocionals on l'amor, de tota mena, juga un paper molt important; atenuen l'aridesa del present i ens esperonen per continuar el nostre camí.

¿Que passat el temps allò que tant havíem anhelat perquè ens semblava un "diamant" encartat en un metall preciós només és un tros de vidre muntat en un fermall de ferro? Tant se val. Com diu una dita castellana "que me quiten lo bailao". El temps ple d'il·lusió que durà el miratge creient en el valor d'aquella joia, no ens el treu ningú.

Deu ser trist i avorrit arribar a la vellesa sense motivacions i sense haver lluitat per realitzar esperances i somnis.

Sembla que, a gran part de la generació actual d'arreu del món, no els manquen motivacions i lluiten per un món millor. Mitjançant convocatòries, protestes i manifestacions, interpel·len a polítics, grans líders i a la societat en general, a que despertin de tanta indiferència davant la injustícia social existent i tanta indolència vers el que està afectant el medi ambient i la natura en general, que pot arribar a ocasionar conseqüències nefastes a generacions posteriors.

Cloenda

Desitgem ser feliços i podem arribar a pensar que un canvi a la nostra vida ens ajudarà a aconseguir-ho o, si més no, ens proporcionarà pau i serenitat.

Potser sí, però, fóra més fàcil acceptar que som com som, amb el que tenim de bo i dolent, que la nostra personalitat és com l'ombra que ens acompanya anem on anem i que no ens deixarà per molts canvis que fem.

S'ha d'haver arribat a certa edat o, haver passat una malaltia que ha fet veure les orelles del llop, per comprendre que la felicitat la podem trobar, **avui**, en petites coses i que cal aprofitar-ho, doncs, el **demà**, és una incògnita.

La vida és... la vida, i, "**Només es viu una vegada.**"

Maria Mercè Usón